

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122451463
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122451463.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XXX, XXX XX C., zast. JUDr. Idou Cabanovou, advokátkou, so sídlom Mičinská cesta 35, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 4 851,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Csp/99/2022 zo dňa 01.03.2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia okresného súdu o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy vo výške 4.851,44 Eur s príslušenstvom z titulu Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 05.12.2016. V žalobe tvrdil, že na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom E. F. G., H. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom dňa 05.12.2016 (ďalej aj „predmetná zmluva o úvere“), poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 7.100,- Eur. Žalovaný mal podľa predmetnej zmluvy o úvere poskytnutý úver splácať v pravidelných mesačných splátkach; v rozpore so zmluvnými dojednaniami predmetnej zmluvy o úvere si však žalovaný ako dlžník svoj záväzok vyplývajúci z predmetnej zmluvy o úvere (uhrádzať pravidelné mesačné splátky úveru) neplnil riadne a včas, preto právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok úveru s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru z dôvodu neplatenia. Keďže žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu v určenej lehote svoj dlh vzniknutý z titulu omeškaných splátok úveru nezaplatil, právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami predmetnej zmluvy o úvere a v súlade s podmienkami predčasnej splatnosti úveru uvedenými v článku „Podmienky požadovanej predčasnej splatnosti úveru (okamžitá splatnosť úveru) zo strany veriteľa“, ktorý je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok vyhlásil ku dňu 15.07.2020 predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný v poskytnutej 7-dňovej lehote od doručenia oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dlžnú sumu úveru právnemu predchodcovi žalobcu nezaplatil,

preto sa voči právnemu predchodcovi žalobcu od 04.08.2020 dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy úveru spolu s príslušenstvom. Žalobca v žalobe tiež tvrdil, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej medzi spoločnosťou E. F. G., H. ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia s. r. o. ako postupníkom dňa 14.02.2020 a Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 09. 03. 2020, bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému, vzniknutá z titulu nezaplateného úveru poskytnutého žalovanému na základe predmetnej zmluvy o úvere postúpená žalobcovi ako postupníkovi, o čom bol žalovaný upovedomený písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu namietal aktívnu legitimáciu žalobcu v spore. Uviedol, že nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, nakoľko žalobca nepredložil dôkaz o doručení oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovanému do jeho dispozičnej sféry, ani výzvy na zaplatenie dlžných splátok úveru. Tiež mal za to, že postúpenie pohľadávky na žalobcu je z dôvodu nedodržania podmienok vyžadovaných ust. § 92 ods. 8 zákona č. 481/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“) neplatné. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu tiež uviedol, že pre chýbajúce zákonné obsahové náležitosti predmetnej zmluvy o úvere, je úver na jej základe poskytnutý potrebné považovať za bezúčelný a bez poplatkov a vzniesol námietku premlčania celého žalobou uplatneného nároku.

1.3 Okresný súd vykonal dokazovanie žalobou, poštovými podaciami hárkami, výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 15.07.2020, prílohou ku zmluve o postúpení pohľadávok, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 14.03.2022, výzvou právneho zástupcu žalobcu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 27.07.2022, ePotvrdenkami, Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2020, žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 03.03.2022, európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 05.12.2016, Spotrebiteľskou rozhodcovskou zmluvou zo dňa 05.12.2016, Všeobecnými obchodnými podmienkami E. H. (ďalej aj „VOP“), žiadosťou o flexipôžičku a upomienkou zo dňa 04. 05.2020. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, uzatvorenej dňa 05.12.2016 medzi právnym predchodcom žalobcu – E. F. G., H.. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 7.100,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96-tich mesačných splátkach po 108,77 Eur. Podľa článku IX. bodu 1 VOP, sa zmluvné strany dohodli, že banka má právo požadovať, aby jej dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve, ak je dlžník v omeškani s úhradou viac než dvoch splátok úveru alebo jednej splátky úveru počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný s upozornením na právo banky odstúpiť od úverovej zmluvy. Z dôvodu, že žalovaný porušil svoju z predmetnej zmluvy o úvere vyplývajúcu povinnosť splácať poskytnutý úver riadne a včas, došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu po predchádzajúcej predžalobnej upomienke (tzv. upozorňujúcej výzve) zo dňa 04. 05. 2020 k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 15. 07. 2020.

1.4 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku odcitoval ust. § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej v texte len „Občiansky zákonník“), ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. (ďalej v texte len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej v texte len „Zákon o bankách“) a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania je nesporné, že pôvodný veriteľ Všeobecná úverová banka a. s. a žalovaný uzatvorili dňa 05.12.2016 v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere „Flexipôžička“, ktorá je vzhľadom na povahu zmluvných strán zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe uvedenej zmluvy o úvere E. F. G., H.. poskytla žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľský úver v sume 7.100,- Eur.

1.5 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022, kde Najvyšší súd SR uviedol, že „v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s

tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“. Uviedol, že predmetom sporu bolo plnenie z titulu pohľadávky banky vyplývajúcej zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, ktorá pohľadávka mala byť postúpená na žalobcu, preto z úradnej povinnosti skúmal, či je daná vecná aktívna legitímácia na strane žalobcu. Konštatoval, že vzhľadom k spotrebiteľskému charakteru sporu, aktívna legitímácia súvisí so splnením podmienok uvedených v § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách a úveroch pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zákon č. 129/2010 Z. z. upravuje podmienky postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v § 17 ods. 1, pričom jednou z podmienok je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. taká pohľadávka, pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V danom prípade bol termín konečnej splatnosti úveru určený v zmluve na 20.11.2024. Žalobca tvrdil, že E. F. G., H. (právny predchodca žalobcu) ku dňu 15.07.2020 úver zosplatnila. Na preukázanie uvedenej skutočnosti žalobca predložil okresnému súdu listinu „tretia upomienka zo dňa 04.05.2020“, tzv. upozorňujúcu výzvu a výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 15.07.2020 (ktorá je podľa obsahu oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru). Doručenie tzv. upozorňujúcej výzvy, ako aj oznámenia o predčasnej splatnosti úveru žalovaný poprel. „Žalobca doručenie preukazoval podacím hárkom, z ktorého je podľa neho zrejmé, že výzva bola žalovanému odoslaná na ním uvedenú adresu, a to pod číslom zásielky A. dňa 04.05.2020, čo vyplýva priamo z podacieho hároku na boku na jeho ľavej strane, kde je tento dátum uvedený“; poukazoval pritom na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu súvisiacu s posudzovaním účinkov doručenia poštových zásielok. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobcom predložené dôkazy nepreukazujú doručenie uvedených listín žalovanému. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru žalovanému podľa okresného súdu doručené nebolo, pretože sa zásielka vrátila ako nedoručená z dôvodu, že adresát je neznámy. Pokiaľ ide o tzv. upozorňujúcu výzvu, ktorá mala byť žalovanému podľa tvrdenia žalobcu doručená, o čom má svedčiť podací hárok, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že podací hárok preukazuje iba skutočnosť, že určitá zásielka bola odoslaná na prepravu a nie je dôkazom o tom, že prepravca ju skutočne doručil do dispozičnej sféry adresáta (rozsudok KS BB sp. zn. 43CoCsp/18/2021 zo dňa 30.06.2021). V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca nepreukázal ani splnenie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v zmysle ktorého spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uviedol, že z rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022 a sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 vyplýva, že obsah zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že klient je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Žalobca takúto výzvu v tomto prípade súdu nepredložil. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolania napadnutého rozsudku uviedol, že výzvu, ktorou sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázal na to, že otázku neplatnosti postúpenia pohľadávky pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017, uverejnenom v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 60. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel okresný súd k záveru, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, keďže nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok. Uviedol, že postúpenie pohľadávky zo E. F. G., H. na žalobcu je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, v dôsledku čoho žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP odvolanie, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu a navrhuje, aby odvolací súd na základe ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.851,44 Eur, úrok vyčíslený v sume 1.357,22 Eur, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 4.951,44 Eur od 04.08.2020 do 19.04.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 4.851,44 Eur od 20.04.2022 do zaplataenia a prizná mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že odvolanie odôvodňuje tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu nepreukázania splnenia podmienok pre platné

postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázal na to, že za účelom preukázania aktívnej legitímácie predložil súdu oznámenie o postúpení pohľadávky a rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok spolu so žiadosťou o postúpenie a prevod s identifikáciou postúpenej pohľadávky, ktorými preukázal podľa jeho názoru postúpenie žalovanej pohľadávky. Nakoľko predmetom žaloby je zaplatenie bankovej pohľadávky, za účelom preukázania svojej aktívnej legitímácie v spore predložil súdu prvej inštancie výzvu jeho právneho predchodcu zo dňa 04.05.2020 a výzvu na plnenie (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) zo dňa 15.07.2020, ktorými preukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Jeho právny predchodca predloženie výzvy, ktorými vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splatných splátok úveru, ako aj na zaplatenie predčasne splatnej pohľadávky z úveru, zasielal žalovanému formou doporučeného poštového zásielky, čo preukazuje predloženým podacím hárkom s číslom zásielky A. a tiež výpisom z informačného systému I. J. k výzve označenej ako „tretia upomienka“, ako aj predloženou „doručkovou obálkou“ k výzve na predčasné splatenie úveru. Súd prvej inštancie nepovažoval predložené výzvy za výzvy spĺňajúce zákonné predpoklady výzvy pred postúpením bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca v odvolaní odcitoval ust. § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoCsp/37/2020-151, kde Krajský súd v Trenčíne uviedol, že nie je vylúčené, aby obsahom jednej listiny bolo aj niekoľko právnych úkonov. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že má za to, že v spore preukázal, že jeho právny predchodca dňa 04.05.2020 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku titulom omeškaných nezaplatených splátok úveru, pre ktorých neplnenie jeho právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 15.07.2020 vyzval jeho právny predchodca žalovaného na zaplatenie dlžnej pohľadávky z úveru, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu. Žalovaný napriek písomným výzvam právneho predchodcu žalobcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzvam právneho predchodcu žalobcu, zaslaným do dispozičnej sféry žalovaného, bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, boli týmto splnené podľa žalobcu zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo podľa žalobcu riadne a platne, čím je daná jeho aktívna legitímácia v spore. V závere odvolania žalobca uviedol, že „pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť, je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov“ a odcitoval časť odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, kde ústavný súd uviedol: „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia v súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo vyhľadávaní dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu“. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s petítom odvolania zmenil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že žalobca podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP, t. j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca síce podal z uvedených dôvodov odvolanie, ale svoje odvolanie odôvodnil len dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. „Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta súdom prvej inštancie posúdenú neplatnosť postúpenia pohľadávky, tak žalovaný nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, že postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu je platným právnym úkonom a trvá na tom, že mu pred začatím súdneho konania nebola doručená tretia upomienka zo dňa 04.05.2020 a ani výzva na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 15.07.2020, a preto považuje postúpenie pohľadávky v súlade s ustanovením § 525 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách a ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) v spojení s § 25g zákona č. 129/2010 Z. z. za neplatný právny úkon“. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že

právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku na žalobcu, avšak pre platné postúpenie pohľadávky je potrebné splniť podmienky uvedené v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré zakazuje postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nie je po konečnej splatnosti, resp. nie je predčasne splatný v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Je teda podľa žalovaného potrebné skúmať splnenie zákonných podmienok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že „žalobca počas konania pred súdom prvej inštancie nepredložil súdu prvej inštancie „tretiu upomienku“ zo dňa 04.05.2020 s doručenkou, ktorá musí predchádzať okamžitému (predčasnému) zosplatneniu úveru a ani nepreukázal doručenie výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 15.07.2020 žalovanému“. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že podací hárok preukazuje iba skutočnosť, že určitá zásielka bola odovzdaná na prepravu a nie je dôkazom o tom, že prepravca ju skutočne doručil do dispozície adresáta. Poukázal pritom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 – R 4/21 a na rozsudok KS BB č. k. 17CoCsp/28/2022 zo dňa 28.09.2022. Zdôraznil, že podľa jeho názoru žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný z toho dôvodu, že neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca mal nadobudnúť hmotnoprávny nárok na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok. Pohľadávku mal nadobudnúť od pôvodného žalobcu, ktorým bola banka (E. F. G., H.), a preto okrem všeobecnej právnej úpravy postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka je potrebné skúmať platnosť postúpenia pohľadávky aj podľa osobitnej právnej normy. Osobitná právna úprava vyžaduje v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky splnenie dvoch podmienok, a to osobitnú písomnú výzvu banky klientovi a relevantnú dobu omeškania klienta - dlžníka, ktoré obidve podmienky musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V zmysle rozhodnutia NS SR č. k. 1Cdo/148/2017 zo dňa 24.04.2018, ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením je neplatným právnym úkonom, ktorý má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

3.1 Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal ďalej na ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle ust. § 27 a nasl. Zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. Zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom, preto treba podľa žalovaného principiálne vychádzať z toho, že ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluk, ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol klient ohľadom tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Žalobca podľa názoru žalovaného nepreukázal splnenie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v zmysle ktorého spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Žalobca takúto výzvu v tomto prípade nepredložil, resp. nepreukázal jej doručenie žalovanému, v dôsledku čoho žalovaný považuje postúpenie pohľadávky za neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Účelom výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách musí byť riadne upozornenie dlžníka na to, že je v omeškaní so splácaním svojho dlhu, ale aj upozornenie na následok spočívajúci vo vóli banky postúpiť pohľadávku na iný subjekt (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11Co/153/2018 zo dňa

21.03.2019). V nadväznosti na uvedené žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že otázku neplatnosti postúpenia pohľadávky pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/147/2017, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 60. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalobcu žalovaný uviedol, že žalobca nepredložil súdu prvej inštancie oznámenie pošty o doručení tretej upomienky zo dňa 04.05.2020 a ani výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 15.07.2020, ktoré ako hmotnoprávny úkon, ak by malo vyvolať zamýšľaný hmotnoprávny účinok, musí sa dostať do dispozičnej sféry žalovaného a nemôže nastať predčasná splatnosť úveru skôr, ako je doručená listina. Účinky vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ako jednostranného právneho úkonu nemôžu nastať spätne, ale najskôr doručením oznámenia o tejto skutočnosti dlžníkovi (uznesenie KS v Banskej Bystrici č. k. 12CoCsp/123/2021 zo dňa 28.10.2021). Posudzovanie neplatnosti postúpenia pohľadávky v spotrebiteľských sporoch v súlade s ustanoveniami § 525 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 Zákona o bankách a § 17 ods. 1 písm. b) v spojení s § 25g zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže byť zo strany súdu prvej inštancie a ani súdov vyššej inštancie považované za prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu. V danom prípade ide o posudzovanie práv spotrebiteľa ako účastníka občianskeho súdneho konania, resp. o posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie, ktorú musí súd skúmať zo zákona. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu, a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitimácii nevysloví, neznamená, že sa s ňou v konaní nezaoberal (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Na základe vyššie uvedených skutočností mal žalovaný za to, že postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu je neplatným právnym úkonom a uviedol, že trvá na skutočnostiach uvádzaných v konaní pred súdom prvej inštancie a na tom, že postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu je neplatným právnym úkonom. Zároveň uviedol, že poskytnutý spotrebiteľský úver by mal byť v prípade určenia postúpenia pohľadávky za platný právny úkon posudzovaný ako bezúročný a bezpoplatkový v súlade s § 11 ods. 1 v spojení s 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a namietal tiež premlčanie žalobou uplatneného nároku. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

6. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

7. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej

banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

8. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

9. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že záver súdu prvej inštancie o absencii vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu v tomto spore, premietnutý do žalobu zamietajúceho výroku, je vecne správny. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a právne relevantným spôsobom nepreukázal, že pohľadávka právneho predchodcu žalobcu – E. F. G., H., nárok na zaplatenie ktorej je predmetom toho sporu, bola platne – v súlade so zákonom, konkrétne v súlade s ust. § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách postúpená na žalobcu. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal v odseku 13. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. 10. 2021, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 2/2022 pod R 6, ktorého právna veta znie: „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“.

10. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd ďalej uvádza, že Zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8, veta prvá ustanovuje podmienky, za splnenia ktorých možno postúpiť pohľadávku banky buď inej banke alebo subjektu, ktorý nie je bankou. Tieto podmienky sú nasledovné: 1) výzva banky adresovaná klientovi, že je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke a 2) nepretržité, viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Ustanovenie § 92 ods. 8, veta prvá Zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že jej klient je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku (právny názor vyplývajúci z rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. 10. 2022 a sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. 03. 2022). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca súdu prvej inštancie takúto samostatnú výzvu, vyhotovenú a doručенú žalovanému v zmysle ust. § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách predložil, na čo súd prvej inštancie jasne a zreteľne poukázal v odseku 17. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, kde uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Za takúto samostatnú písomnú výzvu banky nemožno v zmysle uvedenej judikatúry NS SR považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, vyhotovené v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ani výzvu banky (veriteľa) vyhotovenú v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, preto v tomto kontexte neobstojí argumentácia žalobcu uvedená v odvolaní, že „nie je vylúčené aby obsahom jednej listiny bolo aj niekoľko právnych úkonov“. V uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/266/2020, kde NS SR uviedol: „Obsah ustanovenia § 92 ods. 8, veta prvá Zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľský charakter dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách“. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje teda banke postúpiť jej pohľadávku voči klientovi len za splnenia určitých podmienok. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu v zmysle citovaného ustanovenia je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom je jej postúpenie obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi.

11. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, tak ako je vyššie uvedené, podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil konštatujúc, že ak by aj žalobca preukázal, že boli splnené podmienky na zosplatenie úveru, a teda, že podmienky na postúpenie pohľadávky vyžadované ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. boli splnené, absencia samostatnej výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách

by bola tak či tak v zmysle vyššie citovanej judikatúry NS SR sama osebe dôvodom na zamietnutie žaloby z dôvodu absencie vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu ako subjektu, na ktorý nebola pohľadávka, na zaplatenie ktorej nárok je predmetom tohto sporu, platne – v súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách (zákona č. 483/2001 Z. z.), postúpená.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia okresného súdu o výške náhrady trov odvolacieho konania.

13. O veci rozhodol senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súde je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.